Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
M. CAMPOS SÁNCHEZ-BORDONA
представено на 20 ноември 2025 година [1]

Дело C-882/24 P

AL
срещу

Европейска комисия

„Обжалване — Публична служба — Възнаграждение — Семейни надбавки — Надбавка за дете на издръжка — Член 2 от приложение VII към Правилника — Отнемане на надбавката — Възстановяване на неоснователно платени суми съгласно член 85 от Правилника — Контрол за законосъобразност — Последици от влязло в сила национално решение с обратно действие — Ефективна съдебна защита“

1. С настоящата жалба (бивше) [2] длъжностно лице в Генералния секретариат на Съвета на Европейския съюз иска отмяна на решението на Общия съд от 10 април 2024 г., AL/Комисия [3].

2. С обжалваното съдебно решение е потвърдено решение на Европейската комисия [4], с което се разпорежда да бъдат възстановени определени суми, платени на жалбоподателя като семейни надбавки.

3. Съдът има установена практика, съгласно която законосъобразността на увреждащ акт, срещу който е подадена жалба за отмяна, по принцип трябва да се преценява въз основа на фактическите и правните обстоятелства, *които са съществували* към датата на приемането му.

[1] Език на оригиналния текст: испански.

[2] На 27 септември 2021 г., след провеждане на дисциплинарно производство, органът по назначаването (наричан по-нататък „ОН“ или „администрацията“) в Съвета взема решение за освобождаване на жалбоподателя от длъжност. AL обжалва това решение пред Общия съд, който го потвърждава с решение от 10 април 2024 г., AL/Съвет (T-22/22, EU:T:2024:219), срещу което AL подава жалба, производството по която все още е висящо пред Съда (дело C-893/24 P, AL/Съвет).

[3] T-50/22, EU:T:2024:220, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“. По указание на Съда в настоящото заключение ще разгледам единствено второто основание за обжалване.

[4] Подадената до Общия съд жалба за отмяна е насочена срещу решение на ОН от 22 октомври 2021 г. (Ares(2021)6909466) по административна жалба, подадена от AL срещу предходно решение от 22 март 2021 г. (Ares(2021)2023374), с което се разпорежда да бъдат възстановени определени семейни надбавки, които са му били изплатени. В точки 17 и 21 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че макар жалбата за отмяна формално да е насочена срещу отхвърлянето на административната жалба, съдът на Съюза трябва да се произнесе по първоначалния увреждащ акт. Ето защо по-нататък ще използвам израза „оспореното решение“ за посочване по общ начин на двете решения, разглеждани заедно. Когато обаче се налага разграничаването им, ще използвам изразите „решението от 22 март 2021 г.“ и „решението от 22 октомври 2021 г.“.

4. Понастоящем следва да се установи дали Общият съд е изопачил фактите, като не е взел предвид обратното действие на влязло в сила национално съдебно решение, представено надлежно по делото и постановено *след* приемането на увреждащия акт, но *преди* приключването на писмената фаза на производството по жалбата за отмяна.

I. Правна уредба. Правилник за длъжностните лица [5]

5. Съгласно член 85:

„Всяка неоснователно получена сума подлежи на възстановяване, при условие че получателят е знаел, че плащането е направено неоснователно или надплащането е толкова явно, че той не е могъл да не знае.

Искът за възстановяване трябва да бъде предявен не по-късно от пет години от датата на изплащане на сумата. Ако органът по назначаването може да докаже, че получателят умишлено е подвел администрацията с цел получаване на въпросната сума, искът за възстановяване не се погасява дори и след изтичане на определения по-горе срок“.

II. Обстоятелствата по спора

6. Обстоятелствата по спора са изложени подробно в точки 2—13 от обжалваното съдебно решение. Ще посоча единствено обстоятелствата, които са релевантни за настоящото заключение.

7. AL е назначен като длъжностно лице в Генералния секретариат на Съвета в Белгия на 1 декември 2007 г.

8. На 28 юли 2010 г. компетентният румънски орган взема решение за настаняване на две деца в приемно семейство при AL [6]. Разрешено е прехвърлянето им в Белгия, за да живеят с AL и неговата съпруга.

9. На основание член 2 от приложение VII към Правилника AL иска предоставянето на надбавка за деца на издръжка, която му е отпусната и изплащана от 1 август 2010 г. до 31 юли 2013 г. [7] В подкрепа на искането си той представя консулски документи, еквивалентни на разрешение от родителите.

10. На 30 януари 2013 г., по съвместно заявление на AL и родителите на децата, подадено на 16 октомври 2012 г., Комисията за закрила на детето приема две решения за прекратяване на настаняването на децата в приемно семейство [8].

[5] Регламент № 31 (ЕИО), 11 (ЕОАЕ) относно Правилника за длъжностните лица и условията за работа на други служители на Европейската икономическа общност и на Европейската общност за атомна енергия (ОВ 45, 1962 г., стр. 1385), изменен с Регламент (ЕО, Евратом) № 723/2004 на Съвета от 22 март 2004 г. (ОВ L 124, 2004 г., стр. 1), наричан по-нататък „Правилникът“.

[6] Решения на Comisia pentru protecția copilului — Sectorului 5 București (Комисия за закрила на детето — Пети район, Букурещ, Румъния) № 107 и 108 от 28 юли 2010 г. (наричани по-нататък „решението от 28 юли 2010 г.“).

[7] Първоначално надбавката е отпусната за периода от 1 август 2010 г. до 31 юли 2011 г. След това е подновявана два пъти за периодите от 1 август 2011 г. до 31 юли 2012 г. и от 1 август 2012 г. до 31 юли 2013 г.

[8] Наричани по-нататък „националните актове от 30 януари 2013 г.“.

11. От материалите по делото е видно, че AL изобщо не е бил уведомен за тези два национални акта от 30 януари 2013 г., приети в отсъствието на заявителите [9].

12. На 22 март 2021 г., въз основа на констатациите от образувано през 2016 г. разследване на Европейската служба за борба с измамите (OLAF), Комисията разпорежда на основание Решение (ЕС) 2019/792 [10] да бъдат възстановени (наред с други добавки) неоснователно платените на AL надбавки за двете деца в периода от 1 август 2010 г. до 31 юли 2013 г. в съответствие с член 85 от Правилника [11].

13. В отговор на това AL подава две жалби:

– на 16 март 2021 г. той и родителите на децата подават до Tribunalul Bucureşti (Окръжен съд Букурещ, Румъния) жалба за отмяна на националните актове от 30 януари 2013 г. [12], като изтъкват противоречие на тези актове с висшия интерес на децата, неуведомяване и други формални пороци,

– той подава административна жалба срещу решението от 22 март 2021 г. на основание член 90, параграф 2 от Правилника.

14. Резултатът от двете жалби е следният:

– що се отнася до обжалването на националните актове от 30 януари 2013 г., Tribunalul Bucureşti (Окръжен съд Букурещ) ги обявява за нищожни (с обратно действие) с решение от 16 май 2022 г. [13]. Съдебното решение е влязло в сила на 16 август 2022 г. [14],

– що се отнася до административната жалба пред Комисията, на 22 октомври 2021 г. ОН я уважава отчасти, така че: а) възстановява изплащането на надбавката за периода от 1 август 2010 г. до 29 януари 2013 г. и б) разпорежда да бъдат върнати неоснователно платените надбавки след приемането на националните актове от 30 януари 2013 г. за период от шест месеца по отношение на едното дете и за период от два месеца по отношение на другото дете [15]. Дори след надлежното му уведомяване за наличието на

[9] Вж. бележка под линия 14 от настоящото заключение.

[10] Решение на Съвета от 13 май 2019 година за възлагане на Европейската комисия — Службата за управление и плащане по индивидуални права (PMO) — на упражняването на определени правомощия, предоставени на органа по назначаване и на органа, оправомощен да сключва договори за назначаване (ОВ L 129, 2019 г., стр. 3).

[11] Според Комисията, като не я е уведомил незабавно за съществената промяна в семейното си положение, настъпила в резултат на националните актове от 30 януари 2013 г., AL умишлено е подвел администрацията с цел получаване на надбавката по смисъла на член 85, втора алинея, второ изречение от Правилника.

[12] Тази жалба, подадена осем години след приемането на оспорените с нея актове, не изглежда толкова просрочена, ако се разгледа в по-широк фактически контекст. От окончателния доклад за разследването на OLAF по преписка № OF/2016/0928/A1 е видно, че това разследване е образувано на 8 ноември 2016 г., а AL е уведомен за образуването му на 22 юли 2020 г. и е получил уведомление за окончателния доклад през декември 2020 г. Следователно, като се има предвид липсата на уведомление относно националните актове от 30 януари 2013 г., изглежда правдоподобно съществуването им да е установено в хода на разследването на OLAF и AL да се е запознал цялостно с тях едва в периода между юли и декември 2020 г.

[13] Решение по гражданско дело № 844 от 16 май 2022 г., ECLI:RO:TBBUC:2022:013:000844 (наричано по-нататък „съдебното решение от 16 май 2022 г.“).

[14] Съдебното решение от 16 май 2022 г. потвърждава липсата на доказателства за надлежно уведомяване за националните актове от 30 януари 2013 г., но свързва нищожността им основно с нарушението на императивни разпоредби, предназначени да се гарантира висшият интерес на детето. По-конкретно, нито биологичните родители, нито приемното семейство са били надлежно призовани, за да бъдат изслушани преди приемането на посочените актове. Децата също не са били изслушани преди приемането им, за да се вземе тяхното мнение.

[15] Тази разлика произтича от обстоятелството, че през април 2013 г. AL е подал молба за осиновяване на едното от двете деца и на това основание му е отпусната надбавката в съответствие с член 2, параграф 2, втора алинея от приложение VII към Правилника. Що се отнася до другото дете, разпореждането за възстановяване обхваща периода от 1 февруари до 31 юли 2013 г.

висящо производство пред Tribunalul Bucureşti (Окръжен съд Букурещ), ОН на Комисията изключва значението му за произнасянето по административната жалба [16].

III. Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

15. На 21 януари 2022 г. AL подава жалба до Общия съд за отмяна на решението от 22 октомври 2021 г.

16. В подкрепа на жалбата си той изтъква пет основания за отмяна. Четвъртото основание се отнася до член 85 от Правилника и до грешка в преценката относно изплатената надбавка за двете деца в периода от приемането на националните актове от 30 януари 2013 г. до изтичането на срока, за който надбавката е била отпусната (от 1 февруари до 31 юли 2013 г.).

17. С това основание за отмяна AL:

– повтаря, че не е знаел за националните актове от 30 януари 2013 г. и следователно не е имал намерение умишлено да подвежда администрацията за датата на прекратяване на настаняването на децата в приемно семейство [17],

– изтъква наличието на висящо производство по обжалване пред Tribunalul Bucureşti (Окръжен съд Букурещ) [18],

– поддържа, че националните актове от 30 януари 2013 г. не засягат валидността на консулските документи, които според него оправдават отпускането на надбавката за дете на издръжка.

18. В последващо писмено изявление (писмена реплика), представено на 30 август 2022 г., AL уведомява Общия съд за резултата от производството пред Tribunalul Bucureşti (Окръжен съд Букурещ), като му представя копие от съдебното решение от 16 май 2022 г.

19. В писмената си дуплика Комисията поддържа, че съдебното решение от 16 май 2022 г. не може да засегне законосъобразността на оспореното решение, тъй като последното трябва да се преценява единствено в светлината на обстоятелствата, които са съществували към датата на приемането му [19].

20. В обжалваното съдебно решение Общият съд:

– приема в отговор на четвъртото основание за отмяна, че администрацията правилно е приела, че AL я е подвел умишлено, като не я е уведомил за прекратяването на настаняването на децата в приемно семейство, считано от 1 февруари 2013 г. [20],

[16] Стр. 27 от текста на английски език на решението от 22 октомври 2021 г.

[17] Жалбата, подадена до Общия съд, точки 110—119.

[18] Жалбата, подадена до Общия съд, точка 121.

[19] Писмената дуплика на Комисията, представена пред Общия съд, точки 30—32. Що се отнася до неуведомяването за националните актове от 30 януари 2013 г., администрацията „счита, че не е правдоподобно“ AL да не е знаел за наличието на издаден акт по процедура, образувана по негово искане.

[20] В точки 94—98 от обжалваното съдебно решение Общият съд изразява съгласието си с позицията на администрацията, възпроизведена в предходната бележка под линия. Въпреки неуведомяването за националните актове от 30 януари 2013 г. AL е трябвало да поиска информация директно от румънските органи, ако е имал съмнения относно резултата по искането си (т. 96—98 от обжалваното съдебно решение).

– приема, че „за целите на прилагането на член 85 от Правилника е без значение, че *има висящо производство по* жалба пред румънските съдилища срещу акта за прекратяване на настаняването на децата в приемно семейство, тъй като *в действителност* посоченият акт е *породил правни последици*, считано от януари 2013 г.“ [21],

– приема, че ОН не е допуснал грешка в преценката, като е поискал да бъдат върнати платените надбавки поради издадените национални актове от 30 януари 2013 г. Макар да са били отпуснати и изплащани въз основа на консулските документи, удостоверяващи, че децата ще живеят при жалбоподателя, именно разходите за тяхната издръжка са обосновали отпускането на тези надбавки [22].

21. Поради това Общият съд отхвърля по същество четвъртото основание на жалбата за отмяна.

IV. Производството пред Съда

22. С жалбата си, подадена на 19 декември 2024 г., AL моли Съда:

– да отмени обжалваното съдебно решение,

– да отмени решението от 22 октомври 2021 г., доколкото с него се отхвърля административната жалба срещу решението от 22 март 2021 г.,

– да му позволи да изложи нови свързани основания, ако станат известни нови фактически или правни обстоятелства,

– да разгледа служебно всеки друг въпрос от обществен интерес, който прецени за релевантен,

– да осъди Комисията да заплати собствените си съдебни разноски, както и тези на жалбоподателя.

23. Комисията иска от Съда:

– да отхвърли жалбата,

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

V. По второто основание

24. В жалбата си до Съда AL изтъква три основания за отмяна на обжалваното съдебно решение, от които, както посочих по-горе, ще разгледам само второто. Това основание се състои от три части.

[21] Точка 100 от обжалваното съдебно решение. Курсивът е мой.

[22] Точка 101 от обжалваното съдебно решение.

А. Доводи на AL и на Комисията

25. С първата част от второто си основание за обжалване AL упреква Общия съд, че е изопачил фактите, като е приел (т. 100 от обжалваното съдебно решение), че срещу националните актове от 30 януари 2013 г. има „висящо производство по жалба“ пред румънските съдилища, когато в действителност производството по тази жалба е приключило със съдебно решение от 16 май 2022 г., което е представено по делото с писмената реплика.

26. Във втората част от второто основание за обжалване AL твърди, че по отношение на съдебното решение от 16 май 2022 г. Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото (т. 100 от обжалваното съдебно решение), като е приел, че националните актове от 30 януари 2013 г. са породили правни последици, считано от януари 2013 г.

27. В третата част от второто основание за обжалване AL поддържа, че Общият съд не е спазил правилото за еднаквите изисквания за форма, като е приел (т. 101 от обжалваното съдебно решение), че ОН не е допуснал грешка в преценката, когато е разпоредил да се възстановят платените надбавки въз основа на националните актове от 30 януари 2013 г.

28. Комисията оспорва основанието за обжалване, като повтаря, че при преценката за законосъобразност на увреждащ акт Общият съд трябва да вземе предвид момента, в който ОН е приел оспорвания акт, т.е. 22 октомври 2021 г. На тази дата производството пред Tribunalul Bucureşti (Окръжен съд Букурещ) все още е било висящо.

29. В същия ред на мисли Комисията подчертава, че на 22 октомври 2021 г. отмяната с обратна сила на националните актове от 30 януари 2013 г. все още не е била постановена.

30. Накрая, Комисията оспорва третата част от второто основание за обжалване поради неяснота и липса на подходяща обосновка.

Б. Анализ

1. Предварителни бележки

31. Първата и втората част от второто основание за обжалване са тясно свързани. Макар и от различни гледни точки, и с двете се упреква Общият съд, че не е взел предвид: а) приключването на производството по отмяна пред Tribunalul Bucureşti (Окръжен съд Букурещ) и б) последиците на съдебното решение от 16 май 2022 г. за правното действие на националните актове от 30 януари 2013 г.

32. Най-напред ще припомня, че със съдебното решение (влязло в сила) от 16 май 2022 г. националните актове от 30 януари 2013 г. са обявени за нищожни ab origine. Следователно последните *никога не са пораждали* правни последици. По-конкретно, те не са прекратили правно мярката за настаняване на децата в приемно семейство, действала през 2013 г.

33. AL е получавал надбавката за деца на издръжка до 31 юли 2013 г. Следователно в периода, през който е получавал тази надбавка, мярката за настаняване на децата в приемно семейство, приета с решението от 28 юли 2010 г., е трябвало да се счита за валидна и действаща: децата са могли да се считат за деца на издръжка по смисъла на член 2, параграф 2 от приложение VII към Правилника.

34. Следователно за целите на прилагането на член 85 от Правилника не са съществували нито неоснователно платени суми като надбавка за деца на издръжка [23], нито явно намерение за „умишлено подвеждане на администрацията“ относно датата на прекратяване на мярката за настаняване на децата в приемно семейство.

35. В този контекст оплакването на AL, отнасящо се до точка 100 от обжалваното съдебно решение, се проявява в две форми:

– що се отнася до констатацията, че производството по жалбата за отмяна на националните актове от 30 януари 2013 г. е висящо, AL изтъква изрично „съществено изопачаване на фактите“ [24],

– що се отнася до последиците от националните актове от 30 януари 2013 г. след влизането им в сила, AL оспорва тълкуването на Общия съд на съдебното решение, с което те са отменени.

2. По първата част от второто основание за обжалване

36. Както вече посочих, AL упреква Общия съд, че е изопачил фактите, като е приел, че производството за отмяна на националните актове от 30 януари 2013 г., водено пред румънския съд, е било все още висящо, когато в действителност то вече е било приключило. Той също така го упреква, че не е взел предвид съдебното решение (влязло в сила) от 16 май 2022 г., с което е приключило посоченото производство за отмяна.

37. Поради „изключителния характер“ на това основание за обжалване [25] изопачаването на фактите трябва да се тълкува стриктно. За установяването му трябва да са изпълнени следните условия:

– жалбоподателят трябва „точно да посочи доказателствата, за които се твърди, че са били изопачени от Общия съд, и да покаже грешките в преценката, които според него са довели до това изопачаване“ [26],

– допуснатата от Общия съд грешка трябва да се състои в неточност на фактическите му констатации, която ясно личи от доказателствата по делото, без да е необходимо да се прибягва до нова преценка на фактическите обстоятелства [27],

[23] Вярно е, че с оглед на изложението на фактите надбавката за деца на издръжка е отпусната до 31 юли 2013 г., макар в решението от 28 юли 2010 г. да е определен срок за настаняването на децата в приемно семейство до 27 юли 2013 г. При все това, дори ако е имало неоснователно плащане на надбавката за тези четири дни в повече, понастоящем искът на администрацията е погасен по давност съгласно член 85, втора алинея от Правилника, тъй като не е изпълнено условието за умисъл, за да не може срокът да се противопостави на ОН.

[24] Точка 15 от жалбата му до Съда.

[25] Решение от 20 октомври 2011 г., PepsiCo/Grupo Promer Mon Graphic (C-281/10 P, EU:C:2011:679, т. 78).

[26] Пак там.

[27] Решение от 1 август 2025 г., Франция и Комисия/CWS Powder Coatings и др. (C-71/23 P и C-82/23 P, EU:C:2025:601, т. 67).

– ако се установи изопачаване на фактите, то трябва да е от естество да засегне правилността на обжалваното съдебно решение [28].

38. Що се отнася до първото условие, според мен AL е изпълнил задължението за обосноваване и доказване на твърдението си: посочил е точно факта, за който твърди, че е изопачен, и грешката в преценката, произтичаща от изопачаването му [29].

39. Що се отнася до третото условие, считам, че не може да се отрече значението на съдебното решение от 16 май 2022 г., с което националните актове от 30 януари 2013 г. са обявени за нищожни ab origine. Последните, както вече посочих, *никога не са пораждали* никакви правни последици според румънския съд, което пряко засяга „правилността“ на обжалваното съдебно решение.

40. За сметка на това е по-трудна преценката относно второто условие поради *момента*, в който е постановено съдебното решение от 16 май 2022 г. Това съдебно решение е постановено *след* приемането на оспореното решение, но *преди* приключването на писмената фаза на производството по жалбата за отмяна пред Общия съд.

41. В това отношение ще подчертая два важни аспекта.

42. На първо място, страните не спорят, че AL е представил на Общия съд съдебното решение от 16 май 2022 г., прилагайки го към писмената си реплика, придружено от превод на езика на производството.

43. Страните не спорят и относно пропуска на Общия съд да прецени съществуването на съдебното решение от 16 май 2022 г. и правните му последици за националните актове от 30 януари 2013 г.

44. Споделям мнението на генерален адвокат Mengozzi: изопачаване на фактите може да е налице, „независимо дали се касае за явно неточна констатация относно съдържанието на взетите предвид доказателства, или още […] за пропускането или подбирането на доказателства, създаващо очевидно подвеждащо и погрешно впечатление за реалността“ [30].

45. Следователно е налице изопачаване на фактите в случай на пропускане или *необосновано или произволно* подбиране на доказателства.

46. Комисията твърди, че в настоящия случай пропускането е било не само *обосновано*, но и *изисквано* от практиката на Съда относно момента, в който трябва да се преценява законосъобразността на оспорвания акт въз основа на фактическите и правните обстоятелства, които са *съществували* към датата на приемането му [31].

[28] Ако това условие не е изпълнено, основанието за обжалване трябва да се отхвърли като неоснователно: решения от 1 февруари 2007 г., Sisón/Съвет (C-266/05 P, EU:C:2007:75, т. 71 и 72), и от 5 юни 2012 г., Комисия/EDF (C-124/10 P, EU:C:2012:318, т. 109).

[29] Точки 15—19 от жалбата му до Съда.

[30] Заключение по съединени дела ArcelorMittal Tubular Products Ostrava и др./Съвет и Съвет/Hubei Xinyegang Steel (C-186/14 P и C-193/14 P, EU:C:2015:767, т. 72).

[31] Решение от 7 февруари 1979 г., Франция/Комисия (15/76 и 16/76, EU:C:1979:29, т. 7). Този принцип се прилага последователно и всеобхватно: вж. решения от 17 май 2001 г., IECC/Комисия (C-449/98 P, EU:C:2001:275, т. 87) (конкуренция), от 22 декември 2008 г., Centeno Mediavilla и др./Комисия (C-443/07 P, EU:C:2008:767, т. 110) (публична служба), от 3 септември 2015 г., Inuit Tapiriit Kanatami и др./Комисия (C-398/13 P, EU:C:2015:535, т. 22) (жалба за отмяна на законодателен акт), от 10 септември 2019 г., HTTS/Съвет (C-123/18 P, EU:C:2019:694, т. 37 и 38) (ограничителни мерки), и от 4 октомври 2024 г., García Fernández и др./Комисия и ЕСП (C-541/22 P, EU:C:2024:820, т. 327) (икономическа и парична политика). По-нататък ще наричам тази съдебна практика „практиката относно контрола за законосъобразност“.

47. По съображенията, които ще изложа по-нататък, считам, че в разглеждания случай този довод не може да бъде приет.

а) Обстоятелства, „които са съществували“ към датата на приемане на оспореното решение

48. Трябвало ли е Общият съд да основе преценката си единствено на обстоятелствата, *които са съществували* при приемането от администрацията на оспореното решение на 22 октомври 2021? [32]

49. Според мен както Комисията (в писмения си отговор), така и Общият съд (в обжалваното съдебно решение) възприемат грешна гледна точка при определянето на това какви фактически и правни обстоятелства *„са съществували“* към посочената дата. Тяхното виждане за релевантните фактори е чисто *фактическо*, в резултат на което:

– на 22 октомври 2021 г. „са съществували“ de facto (в смисъл, че са били приети) националните актове от 30 януари 2013 г., чиито правни последици (както изглежда) са прекратяването на мярката за настаняване на децата в приемно семейство,

– за сметка на това на 22 октомври 2021 г. все още „не е съществувало“ съдебното решение от 16 май 2022 г. Поради това било правилно да се приеме, че производството по жалбата за отмяна е било висящо пред Tribunalul București (Окръжен съд Букурещ).

50. С този подход обаче се пренебрегва основният проблем в разглеждания случай, а именно отчитането на *обратното и чисто декларативно* действие на съдебното решение от 16 май 2022 г., наред със силата му на пресъдено нещо.

51. Съдебното решение от 16 май 2022 г. е било пречка Общият съд да признае действие на невалидните de iure национални актове от 30 януари 2013 г., за да очертае фактическия и правния контекст.

52. Като е пренебрегнал това обстоятелство (т.е. като не е признал, че към 22 октомври 2021 г. националните актове от 30 януари 2013 г. не могат да се считат за валидни), Общият съд не е взел предвид обратното действие на съдебното решение от 16 май 2022 г. [33]. Следователно е изопачил ключов факт по спора, т.е. положението на децата спрямо AL и разбирането за румънското право, приложимо ratione temporis към фактите.

53. При установяването на изопачаване на фактите няма значение, че нищожността на националните актове от 30 януари 2013 г. произтича от влязло в сила съдебно решение, постановено *след* приемането на оспореното решение, ако, както е в случая, от текста на това съдебно решение следва, че то поражда правни последици *със задна дата*, считано от предходен момент.

[32] Става въпрос за датата на решението по административната жалба. Както Общият съд припомня в точки 17—22 от обжалваното съдебно решение, поради еволютивния характер на производството по административна жалба допълнителните уточнения по отношение на мотивите за потвърждаване на предходния акт, съдържащи се в изрично решение, с което тази жалба се отхвърля, се вземат предвид при преценката за законосъобразност на оспорвания акт.

[33] Общият съд не е взел предвид в достатъчна степен обстоятелството, че от правна гледна точка факторът „време“ не е линеен и необратим: нещо, което не се е случило в даден момент, може да се счита за правно съществуващо в същия момент, ако последващ акт се прилага с обратно действие, и обратно.

54. Съдебното решение от 16 май 2022 г., повтарям, *променя положението*, „което е съществувало“ към януари 2013 г., тъй като с него националните актове от 30 януари 2013 г. са обявени недвусмислено за нищожни с обратно действие. Последните са *изкоренени* (ex tunc) от румънския правен ред.

55. Освен това съдебното решение от 16 май 2022 г. няма самостоятелно конститутивно действие: с него само се „констатира“ *изначалният* порок на националните актове от 30 януари 2013 г.[34] Като е отменил тези национални актове, румънският съд е възстановил предишното правно положение, което е съществувало преди постановяването им (положението, определено с решението от 28 юли 2010 г.)[35].

56. Накрая, съдебното решение от 16 май 2022 г. е окончателният (и влязъл в сила) отговор на румънски съд по жалба, с която се оспорва валидността на национален акт, по отношение на който Общият съд няма компетентност. Той е трябвало да приеме преценката на румънския съд и да признае силата на пресъдено нещо на посоченото съдебно решение[36].

57. С оглед на съдържанието на съдебното решение от 16 май 2022 г. положението, *което е съществувало* към 22 октомври 2021 г., е трябвало, повтарям, да се тълкува в смисъл, че наличното към 22 октомври 2021 г. положение относно настаняването на децата в приемно семейство не е било променено de iure с националните актове от 30 януари 2013 г.

58. За да достигне прага на изопачаване на фактите, е необходимо Общият съд „очевидно [да] е надхвърлил границите на разумната преценка“ на представените по делото доказателства[37]. Тълкуването, предложено от страната, която се позовава на изопачаването, трябва да е *единственото* възможно тълкуване на документите по делото. Различната преценка на Общия съд по отношение на тези документи трябва да показва изопачаване на съдържанието им „по начин, който явно противоречи на техния текст“[38].

59. Считам, че това е така в настоящия случай.

[34] Основанията за обявяване на нищожността са описани в бележка под линия 14.

[35] Въпреки че в съдебното решение от 16 май 2022 г. са посочени „новите“ дати на прекратяване на мярката за настаняване в приемно семейство, те не са *установени* с него. Напротив, те произтичат от други обстоятелства, които са свързани основно с възстановяването на правните последици от решението от 28 юли 2010 г. и с други последващи събития, известни на администрацията (като еманципирането на едно от децата и осиновяването му от AL). Вж. в това отношение текста на съдебното решение, възпроизведен в бележка под линия 39.

[36] Принципът на силата на пресъдено нещо е основен принцип както в правото на Съюза, така и в националните правни системи. Това важи до такава степен, че национален съд не е длъжен да остави без приложение вътрешноправните процесуални норми, от които произтича силата на пресъдено нещо на дадено съдебно решение, дори ако това би позволило да се отстранят последиците от вътрешно правоотношение, които са несъвместими с правото на Съюза (вж. в този смисъл решение от 7 април 2022 г., Avio Lucos, C-116/20, EU:C:2022:273, т. 92 и 93 и цитираната съдебна практика). Въпреки че този принцип не може да възпрепятства упражняването на изключителната компетентност на институция на Съюза (решение от 18 юли 2007 г., Lucchini, C-119/05, EU:C:2007:434), изискването за оставяне без приложение все още е изключение и не би следвало да се прилага извън тази хипотеза. В настоящия случай Общият съд е бил длъжен да зачете силата на пресъдено нещо на съдебното решение от 16 май 2022 г., като се придържа към констатациите на компетентния румънски съд, още повече че правилното прилагане на член 85 от Правилника би било улеснено, а не засегнато от това зачитане.

[37] По-специално, „за доказването, че е налице подобно изопачаване, не е достатъчно да се предложи тълкуване на споменатите доказателства, различно от възприетото от Общия съд“: решение от 29 октомври 2015 г., Комисия/ANKO (C-78/14 P, EU:C:2015:732, т. 55).

[38] Вж. по-специално решение от 10 февруари 2011 г., Activision Blizzard Germany/Комисия (C-260/09 P, EU:C:2011:62, т. 54—57).

60. Текстът на съдебното решение от 16 май 2022 г. не позволява друго тълкуване, различно от основаното на нищожността ab origine и ex tunc на националните актове от 30 януари 2013 г.[39]. Прочитът на това съдебно решение не потвърждава *възпроизвеждането* на фактите в точка 100 от обжалваното съдебно решение.

61. Гореизложеното е достатъчно, за да се направи извод, че Общият съд е изопачил фактите относно статуса на производството по обжалване пред Tribunalul București (Окръжен съд Букурещ) и относно значението на съдебното решение от 16 май 2022 г. като ключов фактор за прилагането на член 85 от Правилника.

62. Логично е администрацията да не е знаела за съществуването на съдебното решение от 16 май 2022 г. и за нищожността на националните актове от 30 януари 2013 г., когато е приела оспореното решение (на 22 октомври 2021 г.). Това незнание обаче не променя гореизложеното, както ще обясня по-нататък.

б) Условието администрацията да е знаела предварително за обстоятелствата, „които са съществували“ към датата на приемане на оспореното решение

63. Абстрактно погледнато, би могло да се твърди, че трябва не само обстоятелствата, които стоят в основата на преценката за законосъобразност на оспорвано решение, да са „съществували“ към момента на приемането му, но и администрацията, издала акта, да е „знаела“ за тях[40].

64. Считам обаче, че предварителното знание на администрацията не е неизбежно условие. Съдебната практика относно контрола за законосъобразност (която признава самостоятелността на администрацията спрямо Общия съд при вземането на решения)[41] позволява предварителното знание да се остави настрана в определени случаи.

[39] На стр. 11 от превода на английски език на съдебното решение от 16 май 2022 г. се посочва: „Finding the reason for nullity based on the violation of the provisions of Art. 58(4) and […] Art. 29(1) of the [RO Child Protection] Law no. 272/2004, in the form in force on the date of issuing the contested decisions, the Court shall [declare] the absolute nullity of the Decision nr. 14/30.01.2013 and of the Decision nr. 15/30.01.2013 issued by the Child Protection Commission of the Local Council Bucharest 5 […], [decisions] which had terminated the [child] protection measure of placement in [foster care] of the [then-]minors [A] and [B]; […]. Resulting from the above [findings and declaration of absolute nullity], *the [child protection] measure of placement [in foster care] of the minors did not end as a result of the [hereby annulled] Decision nr. 14/30.01.2013 and of the Decision nr. 15/30.01.2013* […], [but instead the court finds that] this measure […] continued to produce effects until the child [A] became legally major, on 13.05.2014, date set by the closing judgment […] pronounced by the Alba Court […] in which full legal capacity [emancipation] was recognized upon reaching the age of 16 […]. Pertaining to the child [B], starting [the legal reasoning] from the provisions of art. 58(1) of law 272/2004, according to which the measure of placement [in foster care] is a temporary one, as the placement decision was issued on 28.7.2010, this measure has ceased on 28.7.2013“ (курсивът е мой).

[40] По-нататък ще използвам за краткост израза „предварително знание“ при посочване на това условие.

[41] Свеждането на контрола за законосъобразност до обстоятелствата, които са съществували към момента на приемане на оспореното решение, има за цел да се избегне възможността Общият съд, когато разглежда настъпили впоследствие обстоятелства, които не са били известни на администрацията, да замести нейните мотиви със свои мотиви: решение от 21 януари 2016 г., Galp Energía España и др./Комисия (C-603/13 P, EU:C:2016:38, наричано по-нататък „решение Galp Energía España“, т. 73).

65. Условието администрацията да е могла да знае и прецени предварително и самостоятелно фактическите и правните обстоятелства, на които се основава контролът за законосъобразност на увреждащия акт, изглежда в зависимост от случая *излишно*[42] или, обратно, *задължително*[43] в рамките на посочения контрол.

66. Условието за предварително знание (на администрацията) се третира различно в зависимост от: а) структурата и целите на административното производство в различните области на правото на Съюза и б) различния баланс между тези цели и интереса (конкуриращ се) на адресата на увреждащия акт, който има право на ефективна съдебна защита[44].

67. *Специфичният* баланс *в областта на публичната служба* изисква обосновано претегляне на два различни елемента:

– от една страна, целите, присъщи на обжалването, предвидено в областта на публичната служба, по-специално в случаите, свързани с прилагането на член 85 от Правилника,

– от друга страна, последиците от ограничително тълкуване, което може да накърни правото на жалбоподателя на ефективна съдебна защита (по-конкретно правото му на защита).

68. Що се отнася до първия елемент, Съдът подчертава „принципа, припомнен в постоянна съдебна практика, съгласно който член 91 от Правилника има за цел да позволи и да насърчи уреждане по взаимно съгласие на спора, възникнал между длъжностното лице и администрацията. За изпълнението на това условие е необходимо последната да е в състояние да узнае с достатъчна точност оплакванията или исканията на заинтересованото лице“ още при обжалването по административен ред[45].

69. Що се отнася по-конкретно до член 85 от Правилника, неговата цел е защитата на финансовите интереси на Съюза[46]: след като се установи, че са изпълнени условията за прилагането му, администрацията е длъжна да поиска възстановяване на цялата неоснователно платена сума.

[42] По отношение на защитата на конкуренцията Съдът потвърждава, че обхватът на контрола за законосъобразност, предвиден в член 263 ДФЕС, обхваща всички елементи от решенията на Комисията относно производства по прилагане на членове 101 и 102 ДФЕС, „независимо дали предхождат или следват по време приетото решение и дали са предоставени предварително в рамките на административната процедура или, за първи път, в рамките на съдебното производство пред Общия съд, доколкото тези доказателства са относими към контрола за законосъобразността на [обжалваното] решение[…]“ (решение Galp Energía España, т. 72).

[43] В областта на държавните помощи „законосъобразността на решението, прието в края на фазата на предварителното разглеждане, се преценява единствено *въз основа на информацията, с която* Комисията *е могла да разполага* към момента на неговото приемане“. Курсивът е мой. Решения от 17 юли 2008 г., Athinaïki Techniki/Комисия (C-521/06 P, EU:C:2008:422, т. 56 и цитираната съдебна практика), от 2 септември 2010 г., Комисия/Scott (C-290/07 P, EU:C:2010:480, т. 91), и от 20 декември 2017 г., Испания/Комисия (C-81/16 P, EU:C:2017:1003, т. 52).

[44] Съгласно решение от 15 април 2008 г., Nuova Agricast (C-390/06, EU:C:2008:224, т. 57—60), ограничението, наложено от посочената в предходната бележка под линия практика, се обосновава с целта за запазване на „разделянето на контрола върху държавните помощи на две различни фази, втората от които не се изисква във всички случаи […]“. Обратно, в областта на защита на конкуренцията Съдът обосновава смекчаването на критерия за контрол с общата правна рамка в областта, като посочва, че „що се отнася до прилагането на член 81 ЕО и член 82 ЕО, никоя разпоредба от правото на Съюза не налага на адресата на едно изложение на възражения да оспорва различните негови фактически или правни елементи в хода на административното производство под угрозата да не може да направи това на по-късен етап в хода на съдебното производство. […] При липсата на изрично предвидено правно основание за тази цел едно такова ограничение […] [на правото на жалба] е в противоречие с основните принципи за законност и за спазване на правото на защита“ (решение от 1 юли 2010 г., Knauf Gips/Комисия (C-407/08 P, EU:C:2010:389, т. 89—91).

[45] Решение от 7 май 1986 г., Rihoux и др./Комисия (52/85, EU:C:1986:199, т. 12 и цитираната съдебна практика).

[46] Това е припомнено в точка 64 от обжалваното съдебно решение.

70. В контекста на член 85 от Правилника обаче обжалването по административен ред не цели толкова да се постигне същинско уреждане по взаимно съгласие на спора, основано на взаимни отстъпки от страните, колкото да се избегне ненужното сезиране на съдилищата.

71. От тази гледна точка действията на длъжностното лице жалбоподател ще позволят на администрацията да си изясни обективните и субективните предпоставки за прилагането на член 85 от Правилника и евентуално да коригира предходно решение с оглед на събраните нови обстоятелства.

72. Ако се изисква преценката за законосъобразност на действията на администрацията да се свежда до обстоятелствата, които са били действително *известни* към момента на приемане на оспореното решение, би се стигнало до ограничаване на правото на защита на жалбоподателя при определени обстоятелства.

73. Неоправдано ограничаване ще е налице по-специално ако жалбоподателят не може да представи на съда на Съюза *всички обстоятелства*, които, макар да са открити впоследствие, могат да се окажат релевантни за неговата защита, доколкото засягат законосъобразността на увреждащия акт.

74. В общи линии поради изтичането на сроковете за обжалване по административен и съдебен ред в случай на *влязло в сила* административно решение Съдът [47] постига баланс между посочената цел и правото на защита на жалбоподателя, като позволява на последния да поиска от администрацията в разумен срок [48] да преразгледа положението му, ако е настъпило ново и „съществено“ обстоятелство [49]. След тази последваща проверка жалбоподателят може да оспори пред Общия съд законосъобразността на приетото решение.

75. Това разрешение запазва както самостоятелността на администрацията при вземане на решения, така и правото на защита на жалбоподателя, който избягва по този начин окончателния характер на предходно решение.

76. Освен ако не греша, Съдът не е имал повод да се произнесе по случай като разглеждания, в който е настъпило ново [50] и съществено обстоятелство, когато оспореното решение *все още не е било влязло в сила*, тъй като производството по неговото обжалвано *е било висящо* пред Общия съд (член 270 ДФЕС).

[47] Решение от 18 юни 1981 г., Blasig/Комисия (173/80, EU:C:1981:145, т. 8); определение от 18 ноември 1999 г., Progoulis/Комисия (C-431/98 P, EU:C:1999:569, т. 36), и решение от 20 май 2021 г., Dickmanns/EUIPO (C-63/20 P, EU:C:2021:406, т. 38).

[48] Определение от 11 юни 2009 г., Ketselidou/Комисия (F-81/08, EU:C:2009:59, т. 36).

[49] Решение от 26 октомври 2017 г., Global Steel Wire и др./Комисия (C-454/16 P—C-456/16 P и C-458/16 P, EU:C:2017:818, т. 31). Съдът приема, че съдебно решение за отмяна на административен акт, постановено след оспореното решение (влязло в сила), може да се счита за „ново съществено обстоятелство“ по отношение на лицата, пряко засегнати от отменения акт: решение от 8 март 1988 г., Brown/Съд (125/87, EU:C:1988:136, т. 13 и цитираната съдебна практика).

[50] В случая използвам думата „ново“ в смисъла, който ѝ предава цитираната в бележка под линия 47 съдебна практика, т.е. като обстоятелство, което преди това не е било известно нито на длъжностното лице, нито на администрацията. В този контекст квалифицирането на съдебното решение от 16 май 2022 г. като „ново обстоятелство“ не е несъвместимо с разрешението, предложено в точки 49—57 от настоящото заключение: нищожността на националните актове от 30 януари 2013 г. се прилага с обратно действие, считано от датата на приемане на оспореното решение. Това очевидно противоречие произтича от това, че ново (неизвестно) обстоятелство може да има обратна сила, засягаща предходни правни положения.

77. В такъв случай ограничително тълкуване на съдебната практика, което свързва законосъобразността на увреждащ акт с обстоятелства, които не само са съществували, но и са били известни на администрацията:

– възпрепятства Общия съд да вземе предвид обстоятелства, настъпили след приемането на оспореното решение, въпреки своевременното им представяне по делото и евентуалното им обратно действие,

– задължава жалбоподателя да сезира отново администрацията, за да изтъкне нови и съществени обстоятелства във връзка с влезли в сила решения, като предпоставка за упражняване на правото си да се позове на всички налични оневиняващи обстоятелства.

78. С оглед на обстоятелствата в настоящия случай, не би било разумно и пропорционално да се изисква AL да подаде нова жалба до администрацията.

79. Изискването AL да иска преразглеждане от страна на администрацията (с единствената цел да ѝ даде възможност евентуално *да избегне обжалването по съдебен ред* във връзка с това ново и съществено обстоятелство), не е обосновано, *когато вече е образувано съдебно производство*, свързано със значението на същото това обстоятелство за законосъобразността на оспореното решение[51].

80. Подобно изискване би надхвърлило необходимото за постигането на преследваната цел и запазването на доброто правораздаване. Освен това би възпрепятствало постановяването на решение по делото от съда на Съюза по същество и бързо.

81. Според мен, като го квалифицира като „ново и съществено“ обстоятелство, Общият съд е бил в състояние да го прецени пряко и самостоятелно след *надлежното му представяне по делото и обсъждане от страните при условията на състезателност*. Следователно е могъл да направи свой собствен извод относно значението на това обстоятелство за законосъобразността на административното действие към съответната дата.

82. Считам, че освен това решението, което предлагам, е в съответствие с практиката на Съда относно съответствието между обжалването по административен ред и обжалването по съдебен ред.

83. По принцип правилото за съответствие, подобно на правилото относно контрола за законосъобразност, ограничава възможността за пряко представяне на съда в хода на съдебното производство на обстоятелства и основания, които не са били изтъкнати и обсъдени в административното производство по обжалване.

84. Съдът обаче е приел, че макар да е задължително, това обжалване по административен ред „не цели строго и окончателно обвързване с евентуалната съдебна фаза на производството, при положение че подадената по съдебен ред жалба не променя нито основанието, нито предмета на подадената по административен ред жалба“[52]. „Общата

[51] В писмената фаза на производството пред Общия съд Комисията е имала възможност да се произнесе по значението на съдебното решение от 16 май 2022 г. за законосъобразността на оспореното решение. Комисията само е изключила неговото значение, без да изложи при условията на евентуалност доводи по същество: вж. точки 31 и 32 от представената пред Общия съд писмена дуплика.

[52] Решение от 7 май 1986 г., Rihoux и др./Комисия (52/85, EU:C:1986:199, т. 12 и цитираната съдебна практика).

структура на административното и съдебното производство не позволява член 91, параграф 2 да се тълкува в смисъл, че разгледан буквално, води само до ненужно удължаване на производството“ [53].

85. Тези съображения важат и за ограничението, установено със съдебната практика относно контрола за законосъобразност. Правото на преценка на Общия съд не трябва да се ограничава до такава степен, че да не може да вземе предвид представените от жалбоподателя обстоятелства, които, *без да променят предмета или обхвата на спора*, са свързани с изтъкнати основания и с целта да се докажат обстоятелства, които *действително са съществували* към съответната дата.

86. В контекста на член 85 от Правилника администрацията всъщност не разполага с право на преценка. Нейната функция се свежда до това да провери дали са изпълнени условията за прилагане на посочената разпоредба от обективна страна (наличие на неоснователно платени суми) и от субективна страна (знание за неоснователно платени суми или очевидност на надплащането).

87. Следователно няма риск от заместване на мотивите (което съдебната практика относно контрола за законосъобразност цели да предотврати) [54], ако Общият съд прецени, че не са изпълнени припомнените по-горе условия от обективна и субективна страна.

88. По изложените съображения считам, че контролът за законосъобразност на оспореното решение от Общия съд не е бил възпрепятстван от обстоятелството, че администрацията не е знаела предварително за нищожността на националните актове от 30 януари 2013 г.

89. Общият съд е трябвало да зачете обратното действие на съдебното решение от 16 май 2022 г., за да установи обстоятелствата, „които са съществували“ от правна страна при приемането на оспореното решение. Този пропуск е довел до изопачаване на фактите.

90. Решението, което предлагам, е съобразено с конкретните обстоятелства в случая. Не считам, че настоящата жалба е подходящ повод да се разрешат *очевидните* разлики в решенията на Съда относно границите на контрола за законосъобразност [55]. Ако трябва да се предпочетат едни съдебни решения пред други, считам, че би следвало съдебната практика, установена с решение Galp Energía España, да е общоприложима.

91. Следователно първата част от второто основание за обжалване трябва да бъде уважена. Ако Съдът приеме това становище, няма да е необходимо да разглежда останалата част от това второ основание. Въпреки това ще го разгледам при условията на евентуалност.

[53] Решение от 16 март 1978 г., Ritter von Wüllerstorff und Urbair/Комисия (7/77, EU:C:1978:68, т. 8).

[54] Вж. бележка под линия 41. Така Общият съд би проверил само дали поради новото и съществено обстоятелство искането за възстановяване на неоснователно платените суми все още е законосъобразно, което е в съответствие със самата същност на контрола за законосъобразност.

[55] Вж. бележки под линия 31, 42, 43 и 44 от настоящото заключение.

3. По втората част от второто основание за обжалване

92. AL упреква Общия съд, че е допуснал грешка, като е приел, че националните актове от 30 януари 2013 г. са породили правни последици след януари 2013 г. Според него при постановяването на обжалваното съдебно решение тези актове вече са били нищожни и следователно никога не са пораждали правни последици.

93. AL критикува тълкуването на Общия съд на приложимото румънско право не само във връзка с валидността на националните актове от 30 януари 2013 г., но и непряко по отношение на времевото действие на мярката за настаняване на децата в приемно семейство [56].

94. Въпреки че в тази част от второто основание AL не изтъква, поне не изрично, *изопачаване* на румънското право, считам, че това оплакване е имплицитно и произтича съвсем логично от първата част от основанието му.

95. Между „обстоятелството“, чието изопачаване AL изтъква (наличието на съдебното решение от 16 май 2022 г.), и приложимото „право“ (правните последици на това съдебно решение за националните актове от 30 януари 2013 г.) има тясна връзка [57].

96. Би било прекалено формалистично да се изключи допустимостта на втората част от второто основание за обжалване само поради това че при формулирането му AL не е използвал думата „изопачаване“. За преценката дали е налице изопачаване на румънското право, е достатъчно да се провери дали са изпълнени условията, описани в предходните точки от настоящото заключение [58].

97. Според Съда е налице изопачаване на фактите, когато „Общият съд е направил констатации, които явно противоречат на съдържанието на разпоредбите от посоченото законодателство или […] е придал на последните значение, каквото те явно нямат“ [59].

98. По-специално, в производството по обжалване „Съдът е компетентен да провери, най-напред, дали предвид документите и другите материали, които са били представени на Общия съд, същият не е изопачил текста на съответните национални разпоредби или съдържанието на отнасящата се до тях национална съдебна практика, или пък свързаните с тях становища в доктрината, по-нататък, дали с оглед на тези доказателства Общият съд не е направил констатации, които явно противоречат на тяхното съдържание, и накрая, дали при разглеждането на съвкупността от доказателства Общият съд не е придал на някое от тях — за да установи съдържанието на разглежданото национално законодателство — значение, което то няма предвид останалите доказателства, стига това да следва явно от материалите по делото“ [60].

[56] Член 2, параграф 2, последно изречение от приложение VII към Правилника обвързва правото на получаване на надбавка за деца на издръжка с наличието на „[задължение за издръжка] по силата на *съдебно решение, основано на законодателството на държавите членки относно закрилата на детето*“ (курсивът е мой). В разглеждания случай мярката за настаняване на дете в приемно семейство се урежда от румънското право, а спорът се отнася до *времевото действие* на тази мярка, което засяга правото на получаване на надбавката за деца на издръжка.

[57] Вж. в това отношение точка 19, първо изречение от жалбата до Съда.

[58] Точка 37 от настоящото заключение.

[59] Решение от 9 ноември 2017 г., TV2/Danmark/Комисия (C-649/15 P, EU:C:2017:835, т. 52).

[60] Решение от 12 септември 2024 г., Anglo Austrian AAB/BCE и Far-East (C-579/22 P, EU:C:2024:731, т. 86).

99. Следователно Общият съд трябва „да разгле[да] […] съвкупността от доказателства“, надлежно представени по делото, за да придаде на всяко от тях значението, което то има предвид „останалите доказателства“.

100. В настоящия случай Общият съд е трябвало да установи „предвид документите и другите материали, които са били представени“, точния *времеви* обхват на мярката за настаняване на децата в приемно семейство. За правилното му установяване е трябвало да прецени *съвкупността от постановените в това отношение румънски актове*, в т.ч. съдебното решение от 16 май 2022 г., както и връзката между тях.

101. По изложените причини, като е приел, че националните актове от 30 януари 2013 г. са породили правни последици след януари 2013 г., Общият съд им е придал значение, каквото съгласно приложимото им законодателство те нямат.

102. Това е довело до явно неправилна преценка съгласно румънското право на времевия обхват на мярката за настаняване на децата в приемно семейство. Тази преценка е повлияла както пряко, така и грешно върху прилагането на член 85 от Правилника [61].

103. Поради това считам, че втората част от второто основание за обжалване също трябва да бъде уважена.

4. По третата част от второто основание за обжалване

104. С оглед на решението, което предлагам за първата и втората част от второто основание за обжалване, не е необходимо да се произнасям по третата част. Въпреки това ще го направя, в случай че Съдът изрази различно становище.

105. В тази част от второто основание за обжалване AL възпроизвежда почти дословно изтъкнатите пред Общия съд основания [62], без да излага доводи, насочени към установяване на грешката при прилагане на правото в обжалваното съдебно решение.

106. При това положение третата част от второто основание за обжалване не отговаря на изискванията на член 58, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, както и на член 168, параграф 1, буква г) и член 169 от Процедурния правилник на Съда, поради което трябва да бъде счетена за недопустима.

107. В обобщение предлагам на Съда да уважи първата и втората част от второто основание за обжалване и да отмени съответните точки от решението на Общия съд.

VI. По жалбата пред Общия съд

108. Съгласно член 61, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз в случай на отмяна на решение на Общия съд Съдът на Европейския съюз може сам да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това, или да върне делото на Общия съд за постановяване на решение.

[61] Вж. бележка под линия 55 от настоящото заключение.

[62] Точки 21 и 22 от жалбата са идентични с точки 46 и 47 от представената пред Общия съд писмена реплика. В точка 20 от жалбата AL само посочва, че Общият съд е нарушил правилото за еднаквите изисквания за форма, без да излага никакви други доводи, насочени към съображенията, изложени от Общия съд в обжалваното съдебно решение.

109. Поради ограничения ми анализ на жалбата до Съда, който се ограничава до второто ѝ основание, не мога да предложа на Съда да постанови окончателно решение по делото.

110. Ако обаче се разглежда само това основание, той би могъл да постанови окончателно решение, вместо да връща делото на Общия съд за постановяване на решение, като се има предвид, че гореизложените съображения водят директно до отмяната на оспореното решение.

VII. По съдебните разноски

111. По същите причини не следва да се произнасям по възлагането на съдебните разноски.

VIII. Заключение

112. С оглед на всичко гореизложено предлагам на Съда да уважи второто основание на жалбата, подадена срещу решение на Общия съд от 10 април 2024 г., AL/Комисия (T-50/22, EU:T:2024:220), и да отмени съответната част от това решение.